

Arrest

nr. 226 082 van 13 september 2019
in de zaak RvV x / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 april 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juli 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum gezinshereniging om haar Eritrese echtgenoot in België te komen vervoegen.

1.2. Op 8 april 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de visumaanvraag te weigeren. Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 30/07/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van, K. H. K., ° 13/06/1992, A. A., van Eritrese nationaliteit om de echtgenoot in België, A. A. T., ° 12/02/1988, van Eritrese nationaliteit te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 07/02/2016 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Vermits het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut een schending kan uitmaken van de Belgische internationale openbare orde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Betrokkenen ontmoeten elkaar in 2010 in Asmara

Ze huwden op 07/02/2016 te Kampala in Oeganda

Mevrouw geeft een andere geboortedatum voor haar man nl. 13/06/1992 i.p.v. 12/02/1988

Mevrouw verklaart dat meneer 4 broers en 2 zussen heeft, meneer verklaart 3 boers en 2 zussen te hebben

Mevrouw verklaart dat meneer Eritrea verliet omwille van politieke redenen

Ze hebben elke dag contact met elkaar via WhatsApp

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 04/03/2019 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies van 21/03/2019 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

Het document dat als huwelijksakte moet dienen, betreft een certificaat van een kerkelijk huwelijk in een orthodoxe kerk in Kampala in Oeganda. Het betreft hier een louter religieus huwelijk. Er ligt geen bewijs voor van registratie van het huwelijk bij de burgerlijke stand of de overheid. Een louter kerkelijke huwelijksakte kan dan ook niet het bewijs leveren van een geldig huwelijk. Bovendien is het document niet gelegaliseerd en kan de echtheid ervan derhalve onmogelijk gegarandeerd worden. Officiële documenten en akten van de burgerlijke stand van Oeganda kunnen daarentegen wel probleemloos gelegaliseerd worden. De situatie verschilt hier dan ook duidelijk van de religieuze huwelijken die in Eritrea zelf zijn afgesloten..

Het huwelijk is ook nog niet ter erkenning aangeboden bij de burgerlijke stand te Antwerpen. Aangezien het geen geldige burgerlijke huwelijksakte betreft, zouden de echtgenoten daar vermoedelijk ook op een negatieve beslissing stoten. Door alvast een visum aan te vragen hopen ze, als het visum zou worden toegekend, de ambtenaar van de burgerlijke stand voor voldongen feiten te plaatsen.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij licht het eerste en tweede middel als volgt toe:

"Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr; 233. 222).

Verwerende partij wijst op artikel 18 WIPR waarin wordt gesteld dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken geen rekening wordt gehouden met feiten en handeling gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht.

Verwerende partij toont nergens aan dat verzoekster en haar echtgenoot in 2016 in Oeganda een religieus huwelijk zijn aangegaan met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht. Het zou bijzonder opmerkelijk zijn indien verzoekster en haar echtgenoot in 2016 zo vooruitziend zouden geweest zijn, gelet op het feit dat zij op dat moment beiden in Oeganda verbleven en geen van hen in België een verblijfsrecht had. Dergelijke motivering is gebrekkig, onvolledig en manifest onredelijk.

Het visum werd aangevraagd op grond van een religieus huwelijk dat in Oeganda werd afgesloten in 2016, tussen verzoekster en haar echtgenoot, die ondertussen in België erkend werd als vluchteling. Verzoekster is in de onmogelijkheid om haar huwelijksband aan te tonen met officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie (WIPR).

Artikel 30, §1 WIPR stelt: "Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd."

Het parket en de bestreden beslissing stellen het volgende: 'het document dat als huwelijksakte moet dienen, betreft een certificaat van een kerkelijk huwelijk in een orthodoxe kerk in Kampala in Oeganda. Het betreft hier een louter religieus huwelijk. Er ligt geen bewijs voor van registratie van het huwelijk bij de burgerlijke stand of de overheid.'

Gelet op het feit dat de religieuze huwelijksakte volgens het parket geen akte van burgerlijke stand uitmaakt kan de akte niet beschouwd worden als zijnde een authentieke akte die wordt voorgelegd in België. Bovendien is verzoekende partij in de onmogelijkheid om de religieuze huwelijksakte te laten legaliseren. Bijgevolg stelt de vraag naar de toepassing van artikel 27 WIPR zich niet.

Verwerende partij baseert zich dan ook verkeerdelijk op art. 27 WIPR om zelfs maar over te gaan tot het inwinnen van het advies van het parket om de akte al dan niet te erkennen. De beslissing is niet op correcte juridische gronden gebaseerd.

Uw Raad volgde deze argumentatie in een gelijkaardig dossier en stelt het volgende: "Uit deze twee bepalingen (artikel 30 en 27 WIPR) blijkt dat de erkenning van buitenlandse aktes door een overheid vereist dat het gaat om een authentieke akte die voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid", waarvan de legaslatie het bewijsmiddel vormt. In casu ligt geen gelegaliseerde huwelijksakte voor. Verweerder toont noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen aan dat dergelijke akte, bij ontstentenis van legalisatie, ressorteert onder het toepassingsgebied van de erkenningsprocedure, zoals voorzien in artikel 27 van het WIPR.

TWEEDE MIDDEL:

Motieven:

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing door te stellen dat het huwelijk van verzoekster niet erkend kan worden wegens strijdigheid met de openbare orde. Zij verwijst daarbij naar een aantal feiten en het advies van het Openbaar Ministerie.

Toepasselijk recht:

Nationale bepalingen:

Art. 10. § 1 Vw.:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...)

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam. (...)"

Art. 11, §1, tweede lid Vw.:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast."

Art. 12bis Vw.:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

Uit een lezing van artikel 12bis, §5 en 6 blijkt dat er is voorzien in een cascade-systeem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden. Een omzendbrief van 17 juni 20093 verduidelijkt dit:

"1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft;

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband."

3 Omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging, BS 2 juli 2009.

Diezelfde omzendbrief bepaalt verder hoe het begrip "andere geldige bewijzen" geïnterpreteerd moet worden:

"3. "Andere geldige bewijzen "

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de " andere bewijzen"

b. De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan " andere bewijzen " die " geldig " moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de " andere bewijzen " wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd moeten de " andere bewijzen " van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen. De documenten die door de vreemdeling als " andere geldige bewijzen " van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden wou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien

er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de " andere bewijzen " al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van " andere bewijzen "

(...)

2) " Andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz.

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "[d]e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging."

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken "

In het kader van die verplichting om rekening te houden met andere bewijsmiddelen hebben de lidstaten geen beoordelingsruimte (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p.23, geciteerd in stuk 7, UNHCR en Federaal Migratiecentrum Myria, Gezinshereniging van begunstigen van internationale bescherming in België: Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018, pg. 18, geciteerd in stuk 6).

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten, (stuk 7, Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2C)14) 210 Final, 3 april 2014, p.22, beschikbaar op

<http://ec.europa.eu/transparencv/regdoc/rep//2014/NL/I-2014-210-NL-FI-I.Pdf>)

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55elcf2.html>)

Dit wordt ook benadrukt in een recent arrest van het Hof van Justitie⁴. Het Hof stelt het volgende inzake de bewijsstukken van de familiebanden:

"Krachtens artikel 11 is artikel 5 van toepassing op de indiening en behandeling van het verzoek, onverminderd de afwijking met betrekking tot officiële bewijsstukken in artikel 11, lid 2. Krachtens artikel 5, lid 2, mogen lidstaten derhalve verzoeken om documenten waaruit de gezinsband blijkt, en desgewenst gesprekken houden en ander onderzoek verrichten, indien dat noodzakelijk wordt geacht

De bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst

In artikel 11, lid 2, wordt expliciet, zonder dat er sprake is van een beoordelingsmarge, bepaald dat een beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter gebaseerd kan zijn op het ontbreken van bewijsstukken en dat de lidstaten in dergelijke gevallen 'ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een (...) gezinsband' in aanmerking moeten nemen.

Aangezien dergelijke 'andere bewijsmiddelen' moeten worden beoordeeld overeenkomstig het nationaal recht, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge. Wel moeten zij duidelijke regels vaststellen voor de vereisten inzake deze bewijsmiddelen. Voorbeelden van 'andere bewijsmiddelen' voor het aantonen familiebanden zijn schriftelijke/mondelijke verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland. Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal als documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten.

Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten. De Commissie meent dat indien er gerede twijfels bestaan nadat andere soorten bewijs zijn onderzocht, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat er sprake is van fraude, als laatste middel DN A-tests kunnen worden gebruikt [...]. De Commissie is van mening dat de lidstaten in voorkomend geval de beginselen [van het VN-Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen] (HCR) inzake DNA-tests in acht moeten nemen [...]

(...)

Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt“. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken“ moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt .

Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht“.

Zoals de advocaat-generaal in de punten 57 en 71 van zijn conclusie heeft opgemerkt; volgt uit deze bepalingen dat de gezinshereniger en zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid de verplichting hebben om met de bevoegde nationale autoriteiten samen te werken, met name om hun identiteit en gezinsband vast te stellen alsmede de redenen die hun verzoek rechtvaardigen, hetgeen inhoudt dat zij, voor zover mogelijk, de gevraagde bewijzen verstrekken en, in voorkomend geval, de gevraagde toelichtingen en inlichtingen verschaffen (zie naar analogie arrest van 14 september 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, punt 38).

Deze samenwerkingsplicht impliceert derhalve dat de gezinshereniger of zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid alle relevante bewijselementen verstrekt om te beoordelen of de door hen aangevoerde gezinsband daadwerkelijk bestaat, maar ook dat zij antwoord geven op vragen en verzoeken daarover van de bevoegde nationale autoriteiten, dat zij zich ter beschikking van die autoriteiten houden voor gesprekken of andere onderzoeken en dat zij, wanneer zij geen officiële bewijsstukken kunnen overleggen waaruit de gezinsband blijkt, uitleggen waarom zij dat niet kunnen doen.

(...)

Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat; zijn verzoek mogen afwijzen.

Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen

Uit dit arrest blijkt heel duidelijk dat de lidstaten, bij gebrek aan vereiste officiële stukken, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat de lidstaten ertoe gehouden zijn om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging moet een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen worden gemaakt. De lidstaten kunnen het verzoek enkel afwijzen indien, op grond van objectieve elementen waarover zij beschikken, duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek om gezinshereniging. Bovendien moeten de lidstaten een uitgebreid onderzoek voeren en kunnen ze daarbij bv. de partner uitnodigen voor een interview.

Artikel 41 van het Handvest omvat een zelfstandig recht om gehoord te worden als onderdeel van het recht op behoorlijk bestuur:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden"

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem

nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

EVRM:

Rechtspraak van het EHRM ivm art. 8 EVRM :

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen en hun aanvraag soepeler te behandelen.

In het arrest *Tuquabo-tekle t. Nederland* omschreef het EHRM de criteria voor de belangenafweging onder artikel 8 EVRM. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... A ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en oeuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (*Hirsi Jamaa et autres c. Italie* [GC], no 27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en oeuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa. (EHRM, *Tanda-Muzinga vs. Frankrijk*, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, *Mugenzi vs. Frankrijk*, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden. Vluchtelingenconventie:

Artikel 12 van de Vluchtelingenconventie bepaalt:

"1. De persoonlijke staat van een vluchteling wordt beheerst bij de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft; van het land van zijn verblijf.

2. De rechten welke een vluchteling vroeger heeft verkregen en welke uit de persoonlijke staat voortvloeien, in het bijzonder de rechten voortvloeiende uit het huwelijk, zullen door een Verdragsluitende Staat worden geëerbiedigd, behoudens dat, zo nodig, de vluchteling de bij de wet van die Staat vereiste formaliteiten moet vervullen. Deze bepaling is alleen van toepassing op rechten welke bij de wet van die Staat zouden zijn erkend indien de betrokkene geen vluchteling was geworden."

Staten worden vanwege de vluchtelingenstatus ertoe genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort (zie Familierechtbank Luik, afdeling Luik, 16/1959/B, 27 januari 2017).

Toegepast op de bestreden beslissing:

Ofwel aanvaardt Uw Raad wat uiteengezet werd in het eerste middel, met name dat er gelet op het ontbreken van legalisatie in de zin van artikel 30 WIPR er niet kan beschouwd worden dat een authentieke buitenlandse akte werd voorgelegd in de zin van artikel 27 WIPR, ofwel aanvaardt Uw Raad dit niet en dient er te worden uitgegaan van een niet-erkende huwelijksakte als juridisch feit.

Er kan ook gewezen worden op het arrest van 22 juni 2017, nr. 188.795 waarin Uw Raad een weigering gezinshereniging met een Somalische echtgenote, erkend als vluchteling in België, vernietigd heeft. DVZ achtte de huwelijksbanden niet bewezen vanwege de afwezigheid van legalisatie en de authenticiteit van het huwelijkscertificaat kon niet worden geverifieerd. Daarnaast vermeende DVZ fraude door de verschillende schrijffouten op de officiële stempel in het huwelijkscertificaat. Uw Raad oordeelde dat het vermoeden dat een buitenlands document frauduleus is, enkel het voorgelegde stuk aantast, maar niet de ingeroepen verwantschapsband. Aldus blijft de cascadereregeling volgens Uw Raad van toepassing, ook bij vermeende fraude. Hoewel de DVZ een discretionaire bevoegdheid heeft om te beslissen om al dan niet over te gaan tot een onderhoud, had de DVZ volgens Uw Raad onredelijk en onzorgvuldig gehandeld. Uw Raad verwees daarbij naar de algemene situatie van chaos in Somalië en onmogelijkheid om documenten te legaliseren, het feit dat beide partners bescherming zochten (echtgenote in België, echtgenoot in Oeganda) tegen Somalische overheden zich dus niet konden richten tot de Somalische overheid of terugkeren naar Somalië om andere geldige bewijzen te bekomen, en het feit dat de verklaringen in asielaanvraag van echtgenote die reeds aangaf religieus gehuwd te zijn met verzoeker, overeenstemmen met de gegevens van de visumaanvraag.

In een recent arrest van 29 april 2019, nr. 226 981, gaat Uw Raad nog verder. De beslissing tot weigering gezinshereniging werd vernietigd wegens een schending van de motiveringsplicht. Uw Raad oordeelde dat een niet-gelegaliseerde huwelijksakte niet valt onder artikel 27 W.I.P.R., dat de cascadereregeling van artikel 12bis§5 en 6 van de Vreemdelingenwet van toepassing is er er bijgevolg rekening gehouden moet worden met alle andere elementen die de familieband bewijzen. Uw Raad stelt dat de loutere vaststelling van feiten inzake de gezinsband en de loutere verwijzing naar een advies van het parket, een schending uitmaakt van de motiveringsplicht en niet aantonen op welke manier de elementen bijdragen aan een visumweigering.

In casu geldt dit ook voor verzoekster, die in 2015 vanuit Eritrea naar Oeganda is gevlucht o.w.v. de legerplicht en vervolging vreest door de Eritrese overheid. Hetzelfde geldt voor haar echtgenoot, de heer A., die in België erkend is als vluchteling.

In elk geval bevindt verzoekster zich in de situatie dat er geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd die de huwelijksband bewijzen, verzoekster heeft immers enkel een religieus huwelijk afgelosten en bechikt dus niet over een huwelijksakte. Hierdoor is de toepassing van artikel 11, §1, tweede lid Vw. vereist, wat van verwerende partij vergt dat de beslissing niet uitsluitend gebaseerd wordt op het ontbreken van de officiële documenten die het huwelijk aantonen maar dat conform artikel 12bis, §5 Vw. rekening dient gehouden te worden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd, of conform artikel 12bis, §6 Vw. er over dient te worden gegaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen van het dossier wanneer deze oordeelt over de geldigheid van 'andere geldige bewijzen'. De omzendbrief van 17 juni 2009 vermeldt daartoe als voorbeelden: "De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;"

De Europese Commissie somt in zijn richtsnoeren nog een breder gamma aan voorbeelden op van 'andere bewijsmiddelen', zoals schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland: "Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal zoals documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten" (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, 3 april 2014, COM (2014) 210 Final, p. 23).

Myria wijst op de richtlijnen van UNHCR (UNHCR, *The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Others in Need of International Protection in the Context of Family Reunification*, januari 2018, p. 73 en p. 76) en vermeldt dat men ook kan denken aan getuigenissen van derden, het gehoorverslag van een asielzoeker bij het CGVS, rapporten van internationale organisaties, verklaringen op eer of een door een notaris gecertificeerde verklaring over alle gegevens van de familieleden" (stuk 8, MYRIA, *Migratie in cijfers en in rechten 2018*, https://www.mvria.be/files/MIGRA2018_NL_H5.pdf, pg. 94).

De echtgenoot van verzoekster heeft tijdens zijn asielpcedure heel duidelijk vermeld, in *tempore non suspectu*, dat hij religieus gehuwd is met verzoekster sinds februari 2016 (stuk 3).

Het religieus huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot, de heer A. wordt eigenlijk ook niet betwist door verwerende partij, en alle andere elementen die werden toegevoegd in verband met hun relatie, worden evenmin betwist en wijzen ontgensprekelijk op een huwelijksband.

De heer A. legde, op vraag van het parket verschillende bijkomende stukken voor die het huwelijk en de relatie aantonen: foto's van hun huwelijksfeest, een representatieve staal van hun communicatie, bewijs van zijn reis naar Oeganda om verzoekster te kunnen zien (december 2018), bewijs van geldoverschrijving enz. Deze stukken worden voor de volledigheid bij het verzoekschrift gevoegd (stuk 5).

De referentie persoon, de heer A., werd niet gehoord omtrent zijn relatie.

De enige verklaringen die hij ooit aflegde inzake zijn religieus huwelijk was, in *tempore non suspectu*, tijdens zijn asielpcedure. Een reden te meer om zeker rekening te houden met de verklaringen die hij tijdens zijn asielpcedure aflegde en alle details die hij toen vermeldde met betrekking tot verzoekster, hun relatie en hun huwelijk.

Verwerende partij houdt geen rekening met de situatie, repressie en vervolging in Eritrea en de moeilijke administratie. Bovendien mag ook niet voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoekster op heden als vluchteling in Oeganda verblijft en kan onmogelijk terugkeren naar Eritrea.

Elke vrouw van verzoeksters leeftijd vreest een gedwongen legerdienst in Eritrea, en riskeert het slachtoffer worden van buitensporige gerechtelijke vervolging omwille van illegale grensoverschrijding. Verzoekster is dus in de onmogelijkheid om de Eritrese autoriteiten te contacteren, aangezien zij vervolging vreest door die autoriteiten.

Objectieve landeninformatie toont de menonwaardige omstandigheden aan waarin men deze militaire dienstplicht van onbepaalde duur dient te vervullen.

"The mandatory national service continued to be extended indefinitely despite the government's promise in 2014 to end the system of unlimited service. Significant numbers of national service conscripts

remained in open-ended conscription, some for as long as 20 years. Although under the law the minimum conscription age was 18, in practice children continued to be subjected to military training under the requirement that they undergo grade 12 of secondary school at the Sawa National Service training camp. There they faced harsh living conditions, military-style discipline and weapons training. (...)

Conscripts were paid low wages and had limited and arbitrarily granted leave allowances which, in many cases, disrupted family life. They served in the defence forces and were assigned to agriculture, construction, teaching, the civil service and other roles. There was no provision for conscientious objection.

Older people continued to be conscripted into the "People's Army", where they were given a weapon and assigned duties under threat of punitive repercussions. Men of up to 67 years of age were conscripted." (stuk 9, Amnesty International, Amnesty International Report 2016/17 - Eritrea, 22 February 2017, <http://www.refworld.org/docid/58b034Q03f.html>)

Het 'Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit' bevestigt uitgebreid het risico dat verzoeker loopt op een mensenwaardige behandeling tijdens de verplichte dienstplicht (United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit, 25 October 2016, Version 4.0e, <http://www.refworld.org/docid/5852c5c44.html>).

Daarnaast loopt verzoekster het risico op langdurige detentie in onmenselijke omstandigheden omwille van illegale grensovergang:

"The right of people to leave the country was restricted. The authorities continued to prohibit those aged between five and 50 years from travelling abroad and anyone attempting to leave through borders was subject to arbitrary detention." (Amnesty International, Amnesty International Report 2016/17 - Eritrea, 22 February 2017, <http://www.refworld.org/docid/58b034003f.html>)

The EASO Eritrea Country Focus report of May 2015 ('the May 2015 EASO Report'), citing Proclamation 24/1992, an interview with Representatives of the Department for Immigration and Nationality by the Swiss Federal Office for Migration during a 2013 technical mission and a response by the Research Directorate of the Canadian Immigration and Refugee Board (IRB) stated: 'According to Proclamation 24/1992, a valid passport, an exit visa and an international health certificate are required in order to leave Eritrea legally. The EASO report citing the same Proclamation stated: Violations of the exit rules laid down in Proclamation 24/1992 or attempts to cross the border illegally or to help others to do so are — according to the law — punishable by prison sentences of up to five years and/or fines of up to 10,000 birr'. 19716.1.2

The UN Report of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea, published 4 June 2015 ('the UNCOI report 1'): 'Proclamation No. 82/1995 regulating national service prohibits Eritrean citizens of military age to go abroad unless they can prove that they have fulfilled their national service duty or that they are permanently exempted. They might also show their registration card and leave a bond of 60,000 Nakfa [c. £3,600/198] as security that they will return to Eritrea to perform their national service when they will be called for conscription. However, the system that was supposed to deliver registration cards to citizens ahead of their national service has never been put in place. Proclamation No. 82/1995 also obliges applicants for a visa to identify another person as "guarantor". The guarantor commits to pay a specified amount should the visa holder not come back to the country. (United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit, 25 October 2016, Version 4.0e, <http://www.refworld.org/docid/5852c5c44.html>)

Het objectieve risico op vervolging dat verzoekster bij een terugkeer naar Eritrea loopt, blijkt uit het laatste rapport van Human Rights Watch (stuk 10, Human Rights Watch, World Report 2017 - Eritrea, 12 January 2017, <http://www.refworld.org/docid/587b5848a.html>):

"A Swiss immigration fact-finding mission to Asmara, Eritrea's capital, in March, however, concluded "proof of improved human rights conditions is still missing" and that involuntary returnees could count on imprisonment and perhaps torture. In October, an appellate tribunal in the United Kingdom held that Eritreans of draft age who left the country illegally and are involuntarily returned to Eritrea "face a real risk of persecution, serious harm or ill-treatment"; these abuses, the decision said, violate the European Convention on Human Rights. The UK Home Office amended its immigration policy to conform to the tribunal's holding.

In May, Sudan expelled over 400 Eritrean refugees and asylum seekers to Eritrea. Most were promptly incarcerated according to Col witnesses."

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met wat het EHRM omschrijft in Tanda- Muzinga als "les évènements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit a lui reconaître le statut de réfugié"(...) », wel integendeel.

Volgens het EHRM moet er bij een gezinshereniging met een vluchteling, rekening gehouden worden met «andere bewijselementen» die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79; EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §59). Het EHRM verwijst in deze arresten ook naar zijn rechtspraak inzake het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr. 55787/09 in EHRM, TandaMuzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47)

Verwerende partij schendt het recht op gezinsleven van verzoekster met haar echtgenoot.

Zelfs als verwerende partij zou menen dat er effectief fraude in het geding is, quod non, dan ontslaat dit haar er niet van om het effectieve gezinsleven in rekening te brengen.

In een zaak waar de DVZ een aanvraag weigerde vanwege twijfels rond de identiteit van de aanvragester -echtgenote (foto's op bepaalde documenten zouden de opgegeven leeftijd niet hebben weerspiegeld) en een vermeend frauduleus uittreksel uit het strafregister (stempels en handtekening zouden op dit document zijn geprint en dus niet origineel zijn), kwam Uw Raad eerst tot het besluit dat er kon aangenomen worden dat er sprake was van een beschermenswaardig gezinsleven ("te meer nu verzoekers' verklaringen, gelet op zijn erkenning als vluchteling, een zekere geloofwaardigheid moeten worden toegedicht en het niet is betwist dat er twee kinderen uit het huwelijk waren geboren, die evenwel zijn omgekomen"). Nadien stelde Uw Raad vast dat DVZ een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM had moeten doorvoeren: "Het gegeven dat een frauduleus document ter staving van het bewijs van goed gedrag en zeden voorlag, kan hierbij een bezwarend element zijn, maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd." (RvV 27 maart 2017, nr. 184.385

Verwerende partij is hier niet in geslaagd.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur waarbij men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing door te stellen dat het huwelijk van verzoekster niet erkend kan worden wegens strijdigheid met de openbare orde.

Verwerende partij verwijst verder naar de volgende 'feiten':

- Betrokkenen ontmoeten elkaar in 2010 in Asmara;
- Ze huwden op 07/02/2016 te Kampala in Oeganda;
- Verzoekster geeft een andere geboortedatum voor haar man nl. 16/03/1992 i.p.v. 12/02/1988;
- Verzoekster verklaart dat meneer 4 broers en 2 zussen heeft, meneer verklaart 3 broers en 2 zussen te hebben;
- Verzoekster verklaart dat meneer Eritrea verliet omwille van politieke redenen;
- Ze hebben elke dag contact met elkaar via WhatsApp;
- Er ligt enkel een louter religieuze huwelijksakte voor, deze is niet geregistreerd bij de burgerlijke stand en niet gelegaliseerd.

Het gaat hier echter om feitelijke vaststellingen en vaststellingen waaromtrent niet concreet wordt gemotiveerd waarom deze bijdragen aan de negatieve beslissing inzake de visumaanvraag. Een aantal van deze vaststellingen wijst net op een duurzame relatie, bv. het feit dat verzoekster en haar echtgenoot dagelijks contact hebben via Whatsapp en het feit dat de verklaringen van verzoekster bijna volledig overeenkwamen met de verklaringen die haar echtgenoot tijdens zijn asielprocedure afgelegd heeft.

In de feiten die opgesomd worden in de bestreden beslissing, lijkt er sprake te zijn van twee 'tegenstrijdigheden'. Verwerende partij stelt echter niet uitdrukkelijk dat zij zich op deze twee feiten beroept om te motiveren dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk.

Ook zijn deze twee 'tegenstrijdigheden' perfect te verklaren.

Ten eerste wordt verzoekster verweten dat ze een andere geboortedatum voor haar man geeft, nl. 13/06/1992 i.p.v. 12/02/1988. Dit lijkt bizar en tegenstrijdig, ware het niet dat 13/06/1992 de geboortedatum van verzoekster zelf is en dit dus duidelijk aantoonde dat verzoekster de vraag niet goed begrepen heeft of ze zich vergist heeft.

Ten tweede stelt de bestreden beslissing dat meneer 4 broers en 2 zussen heeft, terwijl meneer verklaart heeft dat hij 3 broers en 2 zussen heeft. In het gehoorverslag van het CGVS staat het volgende: "geef mij eens de namen van uw broers en zussen?" - "Habtom, Yonas, ik, Daniei, Merhawit zus, Azeb zus". Meneer heeft inderdaad drie broers, maar er is tevens een neef (zoon van een tante) die bij hem woonde is en is opgegroeid. Het kan verzoekster niet verweten worden dat zij er niet van op de hoogte is dat de man, die door de hele familie als een broer wordt beschouwd, niet de biologische broer van haar echtgenoot blijkt te zijn. Bovendien heeft haar echtgenoot ook geen kans gekregen om dit uit te leggen aangezien hij niet gehoord werd.

Verwerende partij kan zich niet enkel beroepen op die ene tegenstrijdigheid, namelijk het aantal broers van de echtgenoot, en de opgesomde feiten om een visum gezinshereniging te weigeren en te beslissen dat het huwelijk strijdig is met de Belgische openbare orde. Het gaat hier echter om feitelijke vaststellingen en vaststellingen waaromtrent niet concreet wordt gemotiveerd waarom deze bijdragen aan de negatieve beslissing inzake de visumaanvraag. Een aantal van deze vaststellingen wijst net op een duurzame relatie, bv. Het feit dat verzoekster en haar echtgenoot dagelijks contact hebben via Whatsapp en het feit dat de verklaringen van verzoekster bijna volledig overeenkwamen met de verklaringen die haar echtgenoot tijdens zijn asielprocedure afgelegd heeft.

Aangezien verwerende partij van mening is dat er sprake is van een aantal tegenstrijdigheden, had ze evengoed de echtgenoot van verzoekende partij ook kunnen uitnodigen voor een interview inzake het huwelijk. Dit is echter niet gebeurd, er werd meneer enkel gevraagd om bewijzen van hun huwelijk over te maken aan het parket. Verzoekster werd echter wel gehoord. Verzoekster kan enkel maar gokken dat haar antwoorden en de zogenaamde tegenstrijdigheden dan voortkomen uit de vergelijking van haar antwoorden tijdens het interview en de antwoorden van haar echtgenoot tijdens het interview in het kader van zijn asielaanvraag. Het feit dat verwerende partij de echtgenoot van verzoekende partij niet uitgenodigd heeft voor een bijkomend interview, toont aan dat er geen zorgvuldig onderzoek gevoerd werd. Dit maakt een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij heeft blijkbaar totaal geen rekening gehouden met het feit dat de heer A. tijdens zijn asielaanvraag verklaard heeft dat hij religieus gehuwd is met verzoekster, dat hij tijdens zijn persoonlijk gehoor bij het CGVS meer details heeft gegeven over verzoekster, haar vlucht uit Eritrea en hun religieus huwelijk en dat het CGVS het huwelijk geloofwaardig heeft geacht. De heer A. gaf tijdens zijn persoonlijk gehoor bij het CGVS aan dat:

- hij religieus gehuwd is met K. K. H.;
- verzoekster geboren is in Asmara;
- ze gehuwd zijn in Oeganda op 7 februari 2016;
- verzoekster sinds midden 2015 in Oeganda is en daar nog steeds verblijft;
- verzoekster in Oeganda samen met een vriend in een huurhuis woont;
- zij elkaar ontmoet hebben in Asmara en dat ze in dezelfde wijk woonden;
- ze contact hebben via de telefoon en dat ze elkaar zo hebben teruggezien in Oeganda;
- verzoekster uit Eritrea moest vluchten omwille van de militaire training;
- verzoekster illegaal uit Eritrea gevlucht is, te voet via Ethiopië, naar Kenia en dan naar Oeganda;
- dat ze een religieuze ceremonie hadden in de kerk en ze daarna een klein feest deden in een hotel, in aanwezigheid van familie en vrienden.

Zoals hoger aangehaald, werden al deze verklaringen in tempore non suspecto afgelegd, namelijk in oktober 2017, toen er nog helemaal geen sprake was van een visumweigering.

Verder verwijst verwerende partij naar het advies van de Procureur des Konings en de elementen die blijkbaar in dat advies aangehaald werden, namelijk het feit dat het een loutere huwelijksakte is en geen akte van burgerlijke stand, dat de akte niet gelegaliseerd is en dat het huwelijk nog niet ter erkenning aangeboden werd bij de burgerlijke stand.

Er wordt aan verzoekster verweten dat het huwelijk nog niet ter erkenning is aangeboden bij de burgerlijke stand te Antwerpen. Dit is een argument dat kant noch wal raakt. Verzoekster kan immers perfect een visumaanvraag indienen op basis van een huwelijk, zonder dat dit huwelijk voordien voorgelegd is aan de burgerlijke stand of ingeschreven is in het rijksregister. Het is dan aan verwerende partij om zelf het buitenlands huwelijk te beoordelen.

Verwerende partij gaat hier nog verder in en stelt het volgende 'Aangezien het geen geldige burgerlijke huwelijksakte betreft, zouden de echtgenoten daar vermoedelijk ook op een negatieve beslissing stoten. Door alvast een visum aan te vragen hopen ze, als het visum zou worden toegekend, de ambtenaar van de burgerlijke stand voor voldongen feiten te plaatsen'. Ook dit argument houdt geen steek. Verwerende partij beweert niet alleen de bedoeling van partijen en hun 'clandestiene plannen' te kennen maar haalt argumenten aan die niet kloppen. Zelfs indien het visum zou toegekend zijn, is het immers helemaal niet mogelijk om een loutere religieuze huwelijksakte, die niet gelegaliseerd is, ter erkenning voor te leggen bij de burgerlijke stand. De ambtenaar van burgerlijke stand kan namelijk enkel gelegaliseerde aktes van de burgerlijke stand in het rijksregister inschrijven.

Verzoekster meent dat het niet volstaat dat de bestreden beslissing verwijst naar het advies van de Procureur des Konings. Verwerende partij kan eventueel de argumenten van het advies overnemen maar deze overgenomen motivering volstaat niet en er is geen sprake van een voldoende zorgvuldig en ernstig onderzoek van de visumaanvraag. Verzoekende partij verwacht dan ook dat verwerende partij zich niet louter beperkt tot het zich eigen maken van het advies, doch ruimer motiveert waarom de concrete omstandigheden van de zaak ertoe leiden dat hij van oordeel is dat de visumaanvraag dient te worden geweigerd. Dit is in casu absoluut niet gebeurd.

Er worden geen inhoudelijke argumenten aangehaald die wijzen op de aard van de relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot. Er wordt niet betwist dat ze elkaar sinds 2010 kennen, ze in 2016 religieus gehuwd zijn, ze dagelijks contact hebben via WhatsApp en ze een hechte relatie hebben. Ook werd haar echtgenoot niet uitgenodigd voor een interview en bevat de bestreden beslissing een loutere verwijzing naar het advies van het parket zonder dat er gemotiveerd wordt waarom dit leidt tot een visumweigering.

Verwerende partij verwijst er naar dat verzoekster en haar echtgenoot elkaar leerden kennen in 2010, dat zij in 2017 in Oeganda religieus gehuwd zijn, dat zij dagelijks contact hebben via Whatsapp, wat allemaal op een reële relatie wijst, maar verduidelijkt geenszins waarom dit niet aanvaard wordt of mee betrokken wordt in de beoordeling van het gezinsleven.

Verwerende partij schendt hiermee de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Het is manifest onredelijk dat verwerende partij meer dan 7 maanden wacht om zonder enige duidelijke reden of aanwijzing een overbodig advies te vragen aan het parket, om vervolgens louter op basis van het advies van het parket over te gaan tot een weigeringsbeslissing.

Het is manifest onredelijk dat verwerende partij verzoeksters gezinsleven met haar echtgenoot, alle elementen die wijzen op een huwelijk en een duurzame relatie en de bijzonder moeilijke situatie waarin zij zich al jaren bevinden niet in rekening brengt.

Verwerende partij slaagt er ook niet de zorgvuldigheidsplicht te respecteren en alle relevante omstandigheden eigen aan het geval in rekening te brengen bij de beslissingname. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken."

2.2. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu ligt de situatie voor van een familielid van een als vluchteling erkende vreemdeling – met wie de aanverwantschapsbanden al bestonden voor hij het Rijk betrad – die in de onmogelijkheid verkeert om haar huwelijksband te bewijzen door middel van een officieel document overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR).

Artikel 30 van het WIPR luidt als volgt:

"1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.
§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

De Raad wijst er in deze op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing melding maakt van artikel 27 van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)”

Uit deze twee bepalingen blijkt dat de erkenning van buitenlandse aktes door een overheid vereist dat het gaat om een authentieke akte die voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, waarvan de legalisatie het bewijsmiddel vormt. In casu ligt geen gelegaliseerde huwelijksakte voor maar een kerkelijk huwelijkscertificaat. De verwerende partij toont in de bestreden beslissing niet aan dat dergelijk certificaat, bij ontstentenis van legalisatie, ressorteert onder het toepassingsgebied van de erkenningsprocedure, zoals voorzien in artikel 27 van het WIPR. De verwerende partij heeft bovendien geen nota met opmerkingen neergelegd, en zij repliceert dus niet op de argumenten van de verzoekende partij.

In deze verwijst de verzoekende partij dan ook terecht naar artikel 12bis, § 5 en § 6 van de vreemdelingenwet, dat de situatie regelt van een vreemdeling die niet beschikt over de vereiste officiële documenten, quod in casu. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Uit een lezing van artikel 12bis, § 5 en § 6 van de vreemdelingenwet blijkt dat er is voorzien in een cascade-systeem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden. In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009), wordt gesteld:

“De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft.

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. " andere geldige bewijzen ";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen.”

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip “andere geldige bewijzen” ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, § 5 van de vreemdelingenwet, bepaalt de voormelde Omzendbrief het volgende:

“3. " Andere geldige bewijzen "

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de " andere bewijzen "

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan " andere bewijzen " die " geldig " moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de " andere bewijzen " wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de " andere bewijzen " van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.

De documenten die door de vreemdeling als " andere geldige bewijzen " van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden wou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de " andere bewijzen " al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van " andere bewijzen "

1) " Andere bewijzen " van de afstammingsband

[...]

2) " Andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap

De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz.”

De Raad wijst erop dat artikel 12bis, § 5 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2 van de richtlijn 2003/86/EG (zie in deze zin de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, doc51K2478/001, 69). Deze bepaling luidt als volgt:

“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

“Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

[...]

Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren”

Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.”

Uit wat voorafgaat blijkt dat lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat de lidstaten ertoe gehouden zijn om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging moet een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen worden gemaakt. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de richtlijn 2003/86/EG en het nuttig effect ervan. De lidstaten kunnen in deze het verzoek afwijzen indien, op grond van objectieve elementen waarover zij beschikken, duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek om gezinshereniging.

Terugkoppelend naar de situatie van de verzoekende partij, herhaalt de Raad dat de verwerende partij haar onderzoek kadert in een toepassing van artikel 27 van het WIPR. Zoals hierboven evenwel reeds werd vastgesteld, blijkt een toepassing van voormelde bepaling van het WIPR niet aan de orde in dit geval.

Immers is er geen sprake van een “*buitenlandse authentieke akte*”. Het enkele gegeven dat de verwerende partij evenwel niet verwijst naar artikel 12*bis*, §§5 en 6 van de vreemdelingenwet, dient niet ipso facto aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit een gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij is overgegaan tot een in concreto onderzoek van de aangehaalde huwelijksband, zoals voorzien in artikel 12*bis*, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet. De vraag rest of voormeld in concreto onderzoek de toets van de redelijkheid doorstaat.

In casu wordt de verzoekende partij de afgifte van een visum gezinshereniging geweigerd. Er wordt in deze gesteld dat zij zich niet kan beroepen op artikel 10 van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt aangegeven dat haar huwelijk met de referentiepersoon niet wordt erkend, “*waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent*” en “*het visum derhalve (wordt) geweigerd*”. In de bestreden beslissing worden hiernaast de volgende elementen aangereikt om te besluiten tot de weigering van de afgifte van het gevraagde visum:

- (1) Betrokkenen ontmoeten elkaar in 2010 in Asmara
- (2) Ze huwden op 07/02/2016 te Kampala in Oeganda
- (3) Mevrouw geeft een andere geboortedatum voor haar man nl. 13/06/1992 i.p.v. 12/02/1988;
- (4) Mevrouw verklaart dat meneer 4 broers en 2 zussen heeft, meneer verklaart 3 broers en 2 zussen te hebben
- (5) Mevrouw verklaart dat meneer Eritrea verliet omwille van politieke redenen
- (6) Ze hebben elke dag contact met elkaar via Whatsapp;
- (7) De procureur des konings is van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen. Hij verwijst naar het feit dat het louter om een religieus huwelijk gaat, dat er geen bewijs van registratie voorligt bij de burgerlijke stand, dat het document niet gelegaliseerd is en daardoor de echtheid niet kan worden nagegaan, en het huwelijk niet ter erkenning aangeboden werd bij de burgerlijke stand van Antwerpen;

De verzoekende partij betoogt dat de visumweigering niet steunt op deugdelijke motieven, waarbij zij stelt dat er sprake is van een onzorgvuldig en onredelijk onderzoek. Zij stelt dat er wel degelijk sprake is van een huwelijk tussen hen beiden en dat zij wel degelijk al jaren een relatie hebben met elkaar. Zij stelt dat haar echtgenoot tijdens zijn asielprocedure heel duidelijk heeft vermeld, in tempore non suspecto, dat hij religieus gehuwd is met de verzoekende partij sinds februari 2016. De verzoekende partij stelt verder dat het religieus huwelijk ook niet betwist wordt door de verwerende partij, evenmin als alle andere elementen die werden toegevoegd in verband met hun relatie. Deze wijzen volgens haar wel degelijk op een huwelijksband. De heer A., de echtgenoot van de verzoekende partij, legde volgens haar, op vraag van het parket, verschillende bijkomende stukken voor die het huwelijk en de relatie aantonen: foto's van hun huwelijksfeest, een representatieve staal van hun communicatie, bewijs van zijn reis naar Oeganda om de verzoekende partij te kunnen zien (december 2018), bewijs van geldoverschrijving enz. De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partij totaal geen rekening gehouden met het feit dat de heer A. tijdens zijn asielaanvraag verklaard heeft dat hij religieus gehuwd is met haar, dat hij tijdens zijn persoonlijk gehoor bij het CGVS meer details heeft gegeven over haar, haar vlucht uit Eritrea en hun religieus huwelijk en dat het CGVS het huwelijk geloofwaardig heeft geacht. De heer A. gaf tijdens zijn persoonlijk gehoor bij het CGVS aan dat: hij religieus gehuwd is met K. K. H., zij geboren is in Asmara, ze gehuwd zijn in Oeganda op 7 februari 2016, de verzoekende partij sinds midden 2015 in Oeganda is en daar nog steeds verblijft, de verzoekende partij in Oeganda samen met een vriend in een huurhuis woont, zij elkaar ontmoet hebben in Asmara en dat ze in dezelfde wijk

woonden, ze contact hebben via de telefoon en dat ze elkaar zo hebben teruggezien in Oeganda, de verzoekende partij uit Eritrea moest vluchten omwille van de militaire training, de verzoekende partij illegaal uit Eritrea gevlucht is, te voet via Ethiopië, naar Kenia en dan naar Oeganda, en dat ze een religieuze ceremonie hadden in de kerk en ze daarna een klein feest deden in een hotel, in aanwezigheid van familie en vrienden.

De Raad wijst erop dat bepaalde van bovenstaande elementen, die door de verwerende partij in overweging genomen werden om het visum te weigeren, in feite positieve elementen uitmaken voor de verzoekende partij, namelijk het feit dat betrokkenen elkaar dagelijks contacteren via Whatsapp, dat mevrouw weet waarom mijnheer zijn land is ontvlucht, en dat zij elkaar al sinds 2010 kennen. Er wordt in de bestreden beslissing niet verduidelijkt op welke wijze deze elementen bijdragen aan een negatieve beslissing inzake de visumaanvraag.

In de bestreden beslissing wordt verder expliciet verwezen naar het advies van de procureur des konings van 21 maart 2019, waarbij wordt gesteld dat hij van mening is dat het huwelijk er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen. De Raad merkt op dat uit het advies van de procureur des konings helemaal niet blijkt dat hij van oordeel zou zijn dat het huwelijk er enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel voor de verzoekende partij te bekomen. Dit staat nergens vermeld. De procureur des konings zou verder volgens de verwerende partij naar verschillende elementen verwijzen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk. Het advies van de procureur des konings van 21 maart 2019 bevindt zich in het administratief dossier. Uit dit advies blijkt echter het tegendeel. Dit advies bevat immers de volgende vermeldingen: *“Mijn ambt meent wel dat er onvoldoende elementen zijn om dit huwelijk als een louter schijnhuwelijk te bestempelen. Betrokkenen hebben mekaar leren kennen in 2010 in Eritrea, toen beiden daar nog woonachtig waren. In 2011 is meneer aan zijn omzwervingen begonnen. In 2016 is zijn partner naar Oeganda gegaan en is hij daarook naartoe gegaan om met haar te kunnen huwen. Op dat ogenblik had hij nog een enkel uitzicht op verblijfsrecht in België, noch kon zijn vrouw vermoeden dat hij dat zou verwerven. Er liggen foto's voor van een huwelijksplechtigheid. Betrokkenen houden dagelijks contact via Whatsapp en kunnen daar ook bewijzen van voorleggen. Meneer stuurt geld op naar zijn vrouw in Oeganda. Eind 2018 is hij nog naar daar gereisd.”* Uit deze vermeldingen blijkt dat een groot deel van de elementen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift naar voor brengt als bewijs van haar huwelijk, worden bevestigd door de procureur des konings, die overigens expliciet stelt dat er *“onvoldoende elementen zijn om dit huwelijk als een louter schijnhuwelijk te bestempelen”*. De verwerende partij heeft deze elementen volledig links laten liggen bij de beoordeling van de visumaanvraag, minstens blijkt niet dat zij ze wel degelijk in overweging genomen heeft. De verwerende partij heeft het advies van de procureur minstens zeer selectief, en op belangrijke punten ook foutief weergegeven in de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit het advies van de procureur des konings, waarnaar de verwerende partij expliciet verwijst in de bestreden beslissing, dat er heel wat elementen zijn in het administratief dossier waaruit blijkt dat het in casu wel degelijk om een echt huwelijk zou gaan. Het feit dat de verwerende partij deze elementen volledig achterwege heeft gelaten en er met geen woord over rept maakt dan ook een ernstige schending van de zorgvuldigheidsplicht uit, die volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij kan worden gevolgd, waar zij stelt dat de motivering van de weigeringsbeslissing inzake de visumaanvraag kennelijk onredelijk is en niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond.

Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde tot weigering van een visum van 8 april 2019, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU